

Nog ééntje dan,

dachten Marleen & Rafael

‘Mevrouw, het zijn er drie...’

Marleen Hulshoff (33) vond het een leuk idee dat haar tweede kind in Californië zou worden geboren. Logisch, want ze zou gaan emigreren. Tot ze hoorde dat ze óók zwanger was van haar derde én vierde kind.

Alles was geregeld vorig jaar zomer: tickets, visum... Marleen en haar man Rafael gingen emigreren naar Amerika. En omdat Rafael daar een mooie baan zou krijgen, zegde Marleen die van haar alvast op. Tussen de bedrijven door waren ze nog snel getrouwd en was Marleen begonnen met rijles, want daarginds was een auto natuurlijk onmisbaar. Voor vertrek gingen ze nog even naar het ziekenhuis voor een eerste echo, want Marleen was zwanger. Wat waren ze daar blij mee, na een recente miskraam! Zoon Tomás (2) wist nog niet wat hij liever wilde, een broertje of een zusje. Maar wat Marleen en Rafael op het beeldscherm zagen, sloeg in als een bom. De echoscopist vond al snel een kloppend hartje. En kort daarna nog een. ‘Het wordt een tweeling,’ zei ze. Marleen en Rafael keken elkaar aan. Wat een prachtig nieuws! Maar toen zag de radioloog nog iets. Het waren er drie, en nog eeneïg ook. Heel bijzonder, want de kans op een drieling is zonder medisch ingrijpen al klein, maar de kans op een eeneïge drieling is nog kleiner: één op tweehonderd, om precies te zijn.

Blij én bezorgd

Vanaf dat moment stond alles op z'n kop. Marleen en Rafael beseften dat hun leven nooit meer hetzelfde zou worden. De drie jongetjes of meisjes in Marleens buik schopten al voor hun geboorte alles in de war. Dus zocht Marleen niet langer naar prachtige Amerikaanse huizen met enorme veranda's, maar speurde ze internet af naar informatie over meerlingen. →

Carmen, Anabel en Sabine. In één klap werd zoon Tomás deel van een kwartet.

'Na een miskraam volgde voor ons een complete verrassing!'

'Iets wat ik nooit voor mogelijk had gehouden: drie ledikantjes naast ons grote bed. Wat zal het geweldig zijn als er straks ook drie kleine meisjes in liggen.'

'We moesten de keuze maken of we alle baby's wel wilden houden'

Marleen: 'Onze emoties gingen van totale verbijstering naar vreugde en weer terug. We waren blij en bezorgd tegelijk. Bij vlagen zelfs doodsbang. Hoe moest het verder? Zouden we het financieel redden? Hoe zou kleine Tomás reageren op drie baby's in huis? Waar zouden ze geboren worden? Ons emigratieplan hing nog in de lucht, maar in ons hart wisten we allebei dat dat niet door kon gaan. In mijn beleving duurde die eerste week na het nieuws een eeuwigheid, en tegelijkertijd vloog de tijd om. Het was een rare periode waarin we voor een onmogelijke keuze kwamen te staan. We moesten namelijk beslissen of we alle kindjes wilden behouden. Die vraag werd gesteld in verband met het risico op het tweelingtransfusiesyndroom. Dat kon ontstaan als de bloedcirculatie tussen de placenta en de foetussen niet meer goed zou verlopen. Hierdoor konden de baby's ziek worden, wat kon leiden tot een miskraam. In overleg met de gynaecoloog besloten we ze alle drie te houden. De baby's en ik zouden extra goed in de gaten worden gehouden, waardoor complicaties snel ontdekt zouden worden.'

Op de fiets

Ondanks alle stress was ik ook trots. Ik voelde een vastberaden kalmte, die toenam naarmate de weken verstreken. Dat kwam denk ik deels door de drie-dubbele zwangerschapshormonen, want eigenlijk ben ik een controlfreak. Maar het kwam ook doordat ik besepte dat zich een wonder van de natuur voltrok in mijn buik. Een speling van het lot. We konden niet anders dan erin meegaan.'

Terwijl Marleens buik razendsnel groeide, braken ze in hoog tempo alles af wat ze in gang hadden gezet voor de emigratie naar Amerika. 'Rafael regelde dat hij zijn baan in Amerika voorlopig vanuit Nederland kon uitvoeren. Zijn baas gaf hem een klap op zijn schouder toen ze hoorde van de drieling. We sloten weer een

energiecontract af, dat hadden we ook al stopgezet. En ik slaagde zelfs voor mijn rijexamen – hoewel ik niet uitsluit dat het nieuws over de drieling in mijn buik de examinerator een zetje in de goede richting gaf. Fysiek voelde ik me niet anders dan tijdens mijn eerste zwangerschap. En hoewel mijn buik er met zevenentwintig weken al uitzag als bij Tomás op het eind, was ik tijdens de hele zwangerschap heel fit. We hebben geen auto, dus ik ging gewoon overal op de fiets naartoe. Ook elke twee weken naar het Onze Lieve Vrouwe Gasthuis voor de echo. Ik bleef bang voor complicaties, maar na ieder bezoek kwam ik thuis met goed nieuws. En ik raakte helemaal gewend aan al die bewegende armpjes en beentjes in mijn buik. Dwars bovenin lag er vaak eentje, de andere twee lagen links en rechts van mijn navel.

Vooraf de twintigwekenecho was bijzonder. Daarvoor moesten we met de trein naar het Leids Universitair Medisch Centrum, want dat is gespecialiseerd in een-eiige meerlingen met één placenta. Toen kregen we te horen dat het drie meiden zouden worden. Vooral Rafael was daar heel blij mee, want 'drielingmeiden' schenen het beter te doen na de bevalling. En ze zouden rustiger zijn, ook niet onbelangrijk. Alles ging goed, toch bleef het spannend. Spulletjes kopen durfde ik pas na de kritische week vierentwintig. Vanaf dat moment zouden de meisjes levensvatbaar zijn. Maar de gynaecoloog hoopte dat ik het vol zou houden tot week vierendertig. Want hoewel de kindjes het goed deden, waren ze nog wel heel klein. Elke dag extra in mijn buik, was winst.'

Terwijl Marleen een paar maanden eerder nog aan het inpakken was voor Amerika, lag de woonkamer nu bezaaid met babykleertjes. 'Ik deed ze in stapelbakken in de woonkamer: een bak per maat per kind. Kleding in maatje vierenvierentig had ik gevonden op internet. We →

‘Spulletjes kopen durfde ik pas na week vierentwintig. Toen waren ze levensvatbaar’

kregen ook heel veel. Van vrienden, collega's en zelfs van mensen die we helemaal niet kenden maar die het nieuws gehoord hadden. Naast ons bed zetten we voor de zekerheid ook al drie wiegjes klaar.'

Bijna iedereen in hun omgeving wist inmiddels wat er te gebeuren stond. Het nieuws bracht mensen nog steeds in shock. 'Mijn broer en zijn vriendin schoten helemaal vol toen ze het hoorden. Het was ook bijna niet te bevatten. Voor ons niet, maar ook niet voor de buitenwereld. Alleen Tomás speelde vrolijk verder alsof alles bij het oude bleef. Hij maakte alleen af en toe een opmerking over welke spulletjes straks van zijn zusjes zouden zijn.'

Al in het tweede trimester van de zwangerschap kreeg Marleen vaak te horen: 'Zo, jij bent er klaar voor zeker?' Haar buik was dan ook enorm. 'Toch droeg ik tot op het laatst normale positiekleiding, vaak een legging met een jurkje. En ik voelde me prima. Maar tegen de zes maanden merkte ik wel dat ik sneller moe was. Dan was het even de vaatwasser uitruimen en dan weer met de benen omhoog. Tomás moest op straat ook niet meer te hard schreuen op de loopfiets, dan hield ik hem niet meer bij.'

De jaarwisseling was spannend. 'Wat begon met wat misselijkheid op 30 december, eindigde in een rit per ambulance van het OLVG naar het LUMC in de vroege ochtend van 2 januari. Naast me zat een ambulancezuster die honderduit kletste over vuurwerkslachtoffers. Dat leidde wel lekker af. Het kon op dat moment twee kanten op. Óf ik zou met achtentwintig weken bevallen, óf de weeënremmers en longrijpingsprikken zouden hun werk doen. Gelukkig hadden ze in Leiden alle kennis in huis om voor drie extreem prematuren te kunnen zorgen. Maar door het slaapgebrek en alle ophef werd ik telkens heel emotioneel als ik aan het eerste scenario dacht. De kindjes waren nog zo ontzettend klein...

Gelukkig bleven de kindjes zitten waar ze zaten en mocht ik vijf dagen later, tegen alle verwachtingen in, naar huis. Mijn schoonmoeder kwam over uit Spanje om te helpen. Zij zorgde voor Tomás, zodat ik kon forensen tussen mijn bed en de bank.'

Mobiele couveuse

Uiteindelijk werden Carmen (1964 gram), Anabel (1604 gram) en Sabine (1728 gram) op 4 februari 2014 geboren. Na een zwangerschap van drieëndertig weken en twee dagen. 'De bevalling, een keizersnede, was heel bijzonder. De meisjes kwamen razendsnel tevoorschijn, precies in de volgorde waarin we de namen verzonden hadden en met een vrijwel identieke schreeuw. Het was ongelooflijk om die drie koppies voor het eerst te zien. Alsof ik drie dezelfde baby's had gekregen, alleen in een verschillend formaat. Ik mocht ze heel even bekijken toen ze in een soort mobiele couveuse lagen. Tegen de couveuseperiode had ik erg opgezien, maar die is me erg meegevallen. Vooral omdat mijn meisjes het heel goed deden en ze vrij snel alledrie in een open, verwarmd bakje lagen. Ik kon ze gewoon aanraken en optillen. Inmiddels liggen de baby's blakend van gezondheid in hun wiegjes naast ons bed. Ze slapen veel en maken typische prematuren-geluidjes. Een soort kreuntjes waar ik erg om moet lachen. Rafael wat minder, die wijkt af en toe uit naar de kamer van Tomás. Maar boven alles zijn we trots en gelukkig met onze meiden.

Ik durf zelfs voorzichtig na te denken over een nieuw avontuur. Misschien gaan we toch naar Amerika. Of naar Spanje, waar Rafael vandaan komt. Maar eerst maar eens de lift zien te halen met al dat kroost.'

TOP € 59,95 (MINKPINK). BROEK € 69,95 (ONLY). SCHOENEN € 99,95 (ASH VIA ZALANDO). KETTING € 19,95 (WE). VESTJE MET HARTJES € 95 (EDITH & ELLA). ROMPERTJES € 20,95 (PETIT BATEAU). GESMOKTE PAKJES € 29,95 (KOTER & CO). WIT PLAID € 69,95 (LOODS 5).

INTERVIEW: JUDITH VAN RUITEN. FOTOGRAFIE: BRENDA VAN LEEUWEN. STYLING: ESTHER LOONSTIJN. VISAGE: WILMA SCHOLTE

